

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère

Mogvntiæ, 1617

Cap. 4. De ministro Confirmationis, deq; eam suscipientibus,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78332)

baptismi, quæ ob paritatem rationis possunt ad formam Confirmationis accommodari.

14. Notandum est quarto, quod etsi in propositis verbis nõ exprimitur sacramentalis vñctiois conditio qua fieri debet in fronte (sicut exprimitur ea, qua fieri debet ad figuram crucis) illam tamen, sicut hanc, esse in praxi necessario seruandam. Quæ necessitas indicatur in cap. Nouissime, De consecr. dist. 5. cum vñctio chrisimatis, qua ab episcopo inungitur baptizatus, distinguitur tanquam per propriam differentiam, ab ea qua idem inungitur à Presbytero; quod illa fiat in fronte, & hæc in vertice capitis: vnde licet colligere, quod non magis perficeretur hoc sacramentum, si in alia parte vñctio chrisimatis ab Episcopo fieret, quam si Extrema vñctio à Sacerdote conferretur, inungendo alia membra, quam quæ in Rituali ecclesiastico determinantur. De quibus in sequenti tractatu.

15. Quod attinet ad sacramenti confirmationis accidentia seu ceremonias (de quibus Bellarm. in eodem lib. De confirmatione cap. vltimo, & Suarez in sequenti disput. 37.) notandum est quatuor esse, quæ ante collationem confirmationis adhibentur in consecratione chrisimatis. Prima est, vt benedicatur balsamum per orationes & signum crucis. Secunda, vt benedicatur oleum per orationes & signum crucis. Tertia, vt Episcopus aliquoties habet super ampullam chrisimatis. Quarta, vt chrisma iam confectum salutetur ab Episcopo & Presbyteris his verbis, Ave sanctum chrisma. Quas ceremonias contra calumnias hæreticorum, defendunt memorati auctores. Nobis sufficit esse in Ecclesia passim vsuatas.

16. Octo vero ceremonias esse Bellarm. meminit, quæ præter sententialem, de qua prius dictum est, in collatione Confirmationis, aut post eam adhibentur. Prima est, vt susceptor seu patrinus adsit, de quo nonnulla præscribuntur, quæ videre potest qui volet apud Syluestrum in verbo Confirmatio diuina, in fine: & addere ex D. Tho. 3. par. quest. 72. artic. 10. ad 3. nihil referre siue masculus sit, siue femina qui in confirmatione suscipit, iuxta illud ad Coloss. tertio, In Christo Iesu, non est masculus nec femina. De affinitate spiritali quæ inde contrahitur, dicitur suo loco, cum de matrimonio.

Secunda est, vt dicantur ab Episcopo variæ preces super confirmandum, tam ante, quam post sacramenti collationem. Tertia, vt ab Episcopo pax confirmato detur in signum acceptæ gratiæ Spiritus sancti; cuius effectus pax est. Quarta, vt Episcopus confirmatum leuiter manu cædat, vt intelligat se ad ignominiam crucis, & verbera pro Christo sustinenda paratum esse debere. Quinta, vt ligetur frons fascia, ne chrisma disfluat: quæ quando gestanda sit, indicandum est ex consuetudine recepta, & ex necessitate expectandi donec chrisma exsiccatum sit, iuxta ea quæ Suarez tradit loco cit. sect. 2. condit. 7. Sexta vt ad septem dies non lauetur caput seu frons. Septima vt in sabbatho Paschæ & Pentecostes detur confirmatio sicut & baptisma, cui adiungitur ad perfectionem & gratiæ incrementum. Octaua, vt à ieiunio & expiato à peccatis accipiatur, ex cap. Vt ieiunium itemque detur, ex cap. Vt Episcopi De consecr. dist. 5. In quibus tamen duabus postremis conditionibus postea facta est mutatio; in priore quidem quoad tempus: in posteriore vero quoad ieiunium, quemad. notat D. Tho. 3. par. quest. 72. artic. 1. & 2. Addens ad tertium, congruum tempus conficiendi chrisimatis esse diem Cænæ Domini. De quare plura Suarez in citata disput. 37. sect. 1. in quinta cerimonia: sicut & de oleo ac vase, in quo confici debet: quem confecturo relinquemus videndum.

Obiter autem monendum occurrit, quo tempore conficitur chrisma, Parochos debere ad illud sibi comparandum mittere, ex cap. Omni tempore De consecr. dist. 4. nec ipsos posse vti alio in sua Ecclesia, quam consecrato à proprio Episcopo loci, ex cap.

Presbyteri eadem dist. 4.

dist. 4.

CAPVT IV.

De ministro confirmationis & de quæ eam suscipientibus.

SUMMARIUM.

- 17 Ordinarius confirmatiõnis minister est Episcopus consecratus.
- 18 Extraordinarius ex commissione Papæ, potest esse Sacerdos.
- 19 Nulli non Sacerdoti potest tale ministerium committi.
- 20 Quicumque Episcopus est minister sufficiens ad validitatem huius sacramenti.
- 21 Quando contingat Episcopum peccare respectu istius ministerij, ut.
- 22 Omnis baptizatus capax est suscipiende Confirmationis, ante baptismum vero suscipiendum, nullus.
- 23 Quo tempore Confirmationem pueri baptizati conferri conueniens sit.
- 24 Nullus ordo, immo nec prima tonsura, suscipi debet ante confirmationem, etiam si contra facere, non sit mortale de se.

De ministro confirmationis satis fufe Suarez, disput. 36. Quid tenendum sit aliquot propositionibus indicabimus.

Prima est: Ordinarij ministerium confirmationis esse Episcopum consecratum. Pro qua varios auctores refert Greg. à Valent. to. 4. disput. 5. quest. 2. puncto 1. eamque late aduersus hæreticos propugnat Bellarm. lib. De confirm. cap. 12. & variis auctoritatibus atque rationibus stabilit Suarez loco cit. sect. 1. Sed sufficit nobis quod sit tenenda tanquam de fide, vt pote quæ definita est in Concilio Florentino in instruct. Armenorum, & in Concil. Trident. sess. 7. De confirm. can. 3. & sess. 23. cap. 4. & can. 7. Quibus adde canones qui habentur, De consecr. dist. 5. in principio. Adde & Ecclesiæ consuetudinem receptam, iam inde à temporibus Apostolorum, vt colligitur ex cap. 8. & 19. Actorum, vbi leguntur Apostolos confirmasse ab alijs baptizatos. Quod fecisse tanquam Episcopos communis Ecclesiæ consuetudo interpretata est. Quæ de re Suarez pluribus in citata disput. 36. sect. 1. dicto 2.

Secunda proposito est: Possit simplicem Sacerdotem hoc sacramentum ministrare ex commissione Papæ. Hæc quoque vt certa tenenda est per decretum Concilij Florent. in citata instruct. Armenorum: quo Episcopus ita statuitur huius sacramenti minister, vt simul approbetur, quod aliquando per Apostolicæ Sedis dispensationem ex rationabili & vrgente admodum causa, simplex Sacerdos chrisma per Episcopum confecto, ministravit hoc ipsum confirmationis sacramentum. Cuius dispensationis exemplum habetur ex D. Gregorio in cap. Peruenit dist. 95. De qualitate Suarez in sequenti sect. 2. Satis erit notare quod habet Greg. à Valen. loco cit. vtriusque esse ex institutione diuina; & vt Episcopus sit huius sacramenti minister ordinarius, ac in potestate propinqua per Episcopalem consecrationem suam: & vt Presbyter per characterem & ordinem suum sacerdotalem, sit extraordinarius minister, ac in potentia tantum remota: vt pote qui requirit dispensari secum à Summo Pontifice ex plenitudine suæ potestatis, ob necessitatem; cui Christus instituens hoc sacramentum, voluerit esse consultum. Quandoquidem conueniens fuit, vt in absentia Episcopi, fideles non earent omnimoditate obtinendi istud sacramentum, & habendi sufficientem illius ministerium. Ad quod facit quod certum sit, ratione necessitatis ex Christi institutione, ministros baptisimi dari non tantum ordinarios, sed etiam extraordinarios aliquos pro casu necessitatis, etiam laicos. Vnde sicut aliquis horum in tali casu baptizans, non agit contra, sed secundum diuinam institutionem: ita nec simplex Sacerdos in simili casu ex dispensatione Papæ conferens confirmationem, prætergreditur Christi institutionem, sed illam exequitur: vt bene ait Gregor. à Valen. subiungens aliquos contrarios errores, post Sotum in 4. dist. 7. quest. vnicæ r. 11. qui eos bene refert.

Tertia propositio est: Nulli clerico, neque laico posse hoc ministerium committi, præterquam Sacerdoti: nec ab alio, quam à Summo Pontifice ex causa rationabili. Hanc

ex D. Thoma approbatam ab alijs, tradit & abunde confirmat Suarez in ut. sect. 2. Sufficiet fundamentum illius attingisse. Nemp. quod in ijs quae sunt iuris diuini, absolute & simpliciter dispensari non possit, nisi iuxta modum & mensuram ipsi meriti diuino statutam & concessam. Ius autem ministrandi hoc sacramentum, sit diuinum; lege ordinaria concessum solis Episcopis. Pro quo post Innocentium in cap. vnico De sacra vnctione §. penultimo, Concilium Florent. loco cit. in argumentum adfert, quod de solis Apostolis (quorum vicem tenent & ipsi) legatur Actorum 8. & 19. quod per manus impositionem spiritum sanctum darent: atque loco illius impositionis manus, Confirmatio datur in Ecclesia. Ex alterius vero commissione, quam Summi Pontificis; vel alteri, quam Sacerdoti facta: tale ius concedi posse Christi in institutione, nulla traditio vel usus communis Ecclesiae ostendit. Vnde non videtur esse afferendum: praesertim cum constat, quod si alius quam Episcopus abique Papae commissione confirmaret, sacramentum sit nullum, ex cap. Manus, De consecr. distinct. 5. & cap. Quanto, De consuetudine.

10. Quarta propositio est: Quemcumque Episcopum vere consecratum, sufficientem ministrum esse huius sacramenti, etiam si haereticus sit, excommunicatus, aut degradatus: ita ut Ecclesia nequeat facere, quin sacramentum Confirmationis, ab eo datum sub debita materia & forma, ac intentione, sit validum, etiam si peccet illud ministrando. Hanc quoque late persequitur Suarez in ead. disput. 36. §. 2. Sed nobis quoque sufficiet fundamentum attingisse: nemp. quod Episcopus institutione Christi sit ordinarius huius sacramenti minister: neque ex eo quod haereticus sit, aut aliter ab Ecclesia praecisus, desinat vere Episcopus esse, cum Episcopalis consecratio de leuibus non sit; sicut nec esse iterabilis. Consequenter ergo erit de se verus Confirmationis minister, tanquam non priuatus ordine neque caractere, sed solum vsu illius legitimo.

11. Ceterum cum ad pastoralem, quam Episcopus debet gerere curam quiuum suarum, spectet huius sacramenti diligens administratio (propter necessitatem scilicet, qua ex cap. Spiritus sanctus, De consecr. dist. 5. in hoc mundo videtur tota aetate inter inuisibiles hostes, & pericula gradienda est) mortaliter peccat Episcopus ille qui multo tempore negligenter talem administrationem omittit, ex suo in verbo Confirmationis sacramentum §. 1. & §. u. in verbo confirmatio diuina, quest. 2. Quod pariter dicendum est de administrante indigne: siue per omissionem aliquam substantialium culpabilem, siue per notabilem irreuerentiam, qua administrat sine interiori dispositione, & sanctitate debita; aut non seruata circumstantiarum solemnitate, requisita ad tantum sacramentum. Quod etsi non est ad salutem absolute necessarium sicut baptismus, est tamen dignitate maius illo, magisque venerandum, ex cap. De his, De consecr. dist. 5. Adde etiam, quod ex Palud. & Sylu. habet Suarez in fine disput. 38. peccare quoque grauer, confirmantem in sua diocesi eos qui sunt alienae, aut in aliena diocesi illos qui sunt sui, nisi ad id acceperit facultatem: quia illegitima esset talis administratio huius sacramenti, & dissidiorum fomes, ideoque graue peccatum. Propter quod tamen non incurret ipso iure censuram, aut irregularitatem aliquam: quia id non inuenitur in iure expressum.

RELIQVA PARS CAPITIS.

De suscipiendis Confirmationem.

12. **D**E his etiam quid sit tenendum, aliquot propositionibus delectabimus. Prima est: Omnem hominem baptizatum capace esse Confirmationis. Haec patet ex cap. Omnes fideles. De consecr. dist. 5. Et confirmatur, quia omnes baptizati adscripti sunt militibus Christi: in qua ad pugnandum opus habet roborate ipsos Spiritus sancti gratia a Christo sine determinatione certarum personarum, fidelibus suis promissa. Quae gratia est sit effectus huius sacramenti: eiusdem capaces erunt omnes baptizati, seu adulti, seu infantes, seu viri, seu feminae, seu sani, seu aegri, & sic de ceteris. Nec obstat quod aliqui ex

baptizati non sunt apti ad talem pugnam; ut infantes, & amentes, qui experies sunt rationis. Nam etiam ipsi apti sunt ut armentur ad pugnam, & ut per characterem configentur in milites Christi: atque ut perfectionem, seu augmentum gratiae habitualis recipiant: quod quidem est ipsos capaces esse huius sacramenti, ac effectus illius. Quo effectus ipsos fraudari non est consentaneum: ut nec constitutos in articulo mortis. Videri potest Suarez disput. 35. sect. 2.

23. Secunda propositio est: Baptismus carentem non esse capace Confirmationis. Hanc auctoritatibus & rationibus probat Suarez, in eadem disput. §. 1. Satis nobis est, quod baptismus sit ianua aliorum sacramentorum: ita ut nemo sit eorum capax, nisi baptizatus. Sic enim Ordo collatus ante baptismum non est sacramentum, ex cap. i. & vlt. De presby. non baptizato. Accedit quod iuxta ante dicta Confirmatio perficitur baptizatum: & per consequens, illum praesupponat ut perfectibilem.

Tertia propositio est: Non expedire pueros confirmari ante usum rationis. Ratio est: quia hoc sacramentum non fuit institutum tanquam necessarium ad salutem; sed ad conferendum robur in pugna aduersus hostes, quibus in baptismo abrenunciamus mundum, inquam carnem, & demonem: cuius pugnae, ut iam diximus, homines ante usum rationis non sunt capaces. Et sic consuetudo obtinuit, ut ante eundem usum confirmatio non conferatur. Id quod caeremonia illa exiget, qua Episcopus confirmatum leuiter caedit, ut intelligat se ignominiam & tormenta pro Christo pati debere: nihil enim tale intelligere potest, qui nondum habet rationis usum.

Si quaeras in qua ergo aetate debeat puero sacramentum hoc conferri? Aliqui respondent, exigendam esse aetatem duodecim annorum: alij vero septem annorum. Utrosque commemorat Suarez in sequenti §. 2. Posteriorum autem, qui plures sunt & nobiliores, responsio praefenda videtur: tum ob rationes quas idem Auctor adfert, tum quia in eadem aetate septem annorum, dari potest prima tonsura, ut per aliquot iura tradit glossa ad car. vltimum verbo infanti, De temporibus ordinat. in 6. Tunc quia illucescente rationis vsu, expedit non multum differre hoc sacramentum, sed puerum innocentem praemuniri tanto auxilio, antequam grauer peccare incipiat. Quamquam, ut addit Suarez, ob aliquam grauem causam conueniens esse posset, ut vel tempus illud anteuerteretur, vel aliud longius expectaretur; quod relinquitur prudentis arbitrio.

24. Quarta propositio est: Neminem debere vllum ordinem: immo nec primam tonsuram suscipere, qui non sit confirmatus. Haec habetur ex Concilio Trid. sess. 23. cap. 4. De reform. Quamquam ex Soto in 4. dist. 7. quest. vnica art. 3. proposit. 3. & dist. 24. quest. 1. art. 4. sub finem, & Nauar. in Enchir. cap. 22. nu. 9. qui secus faceret non peccaret mortaliter, quia nec Concilium ipsum Trident. in prohibet sub alia censura, aut alia forma quae obligationem ad mortale indicet. solumque est indecentia quaedam, neque omisso Confirmationis secluso contemptu, ut postea dicitur, peccatum est de se mortale.

CAPVT V.

De praeepto suscipiendi Confirmationem.

SVMMARIVM.

- 25 Magna quidem varietas est opinionum de difficultate, An suscipio Confirmationis sit in praeepto: sed non esse, probabiliter teneri potest.
- 26 Obiectiones in contrarium cum solutionibus.
- 27 Quatenus peccatur omissione Confirmationis.

25. **M**AGNA controuersia est inter Doctores, num fidelibus baptizatis impositum sit siue a Christo, siue ab Ecclesia praeeptum suscipiendi Confirmationis sacramentum. De qua Suarez disput. 38. sect. 1. refert quatuor sententias diuersas, ac bene illas ponderans amplectitur eam quae negat esse tale aliquod praeeptum, quia nullum habetur, non modo ex Scriptura sacra, sed nec ex traditione. Nam quod Sancti Patres aiunt sacramentum hoc requiri ad plenitudinem